

ברחובות ארלוזורוב - הדר - בארי ו- ארלוזורוב - ויצמן - בארי

בנות 1 1/2, 2 1/2, 3, 3 1/2 חדרים
עבודה וחומרים מאיכות מעולה - תכנון מודרני - כל זה תשיג אצלנו ביהר עם

משכנתא גדולה לתקופה ארוכה בתשלומים חדשיים נוחים

חנויות ואולמות למכירה
הבצוע: החברה הכלכלית לאי-ג'ויורק - צבי אורבך

נוה ת.א. רח' דיזנגוף 16 טל. 23082

העם

נציב עליון

של הערבים. כי פנפאני רואה את עצמו כאיש הגושא ביעור של הפגת המתיחות בין המערב והתנועה הלאומית הערבית. הכוחות הרוחניים את פנפאני בכיוון זה הם שניים, שונים איש מרעהו. בצד אחד עומד הנשיא האיטלקי, גיובאני גרוניקי, החור לם זה מכבר על קואליציה שמאלית, והשוואף לנהל מדיניות שתתקבל על דעתם של גני וחבריו בשמאל. שמאל זה רוחש אהדה חתקה ללאומנות הערבית בכלל, ולעבר אל-נאצר בפרט.

הכוח השני מתגלם בדמותו הדינאמית של מאטאי, מנהל חברת הנפט הממלכתית, הקאפיטליסט מספר 1 של איטליה. מאטאי, אחד מאנשי-הפלחים של הדרו, הצליח לח' דור לשדות-הנפט המבורכים של המרחב על-ידי כך שנתן לערבים יותר מאשר היו כל האחרים מוכנים לתת. לאחרונה הבטיח לגמאל עבד אל-נאצר לפתח במצריים שדות-נפט שיספקו את כל צרכיה של מצרים עצמה, יהפכוה למעצמת-נפט.

כדי לנהל את עסקיו, זקוק מאטאי לשקט כללי במרחב. לאיטליה אין הון רב, וע' ליה להשקיע את המעט שיש לה בוהירות רבה, בתנאים שיבטיחו את קיום הקרן ואת רציפות הרווחים. היא זקוקה לרווחים אלה כדי לקלוט באיטליה עצמה ריבוי טבעי של חצי מיליון נפש לשנה.

שליחות כפולה זו מתחה לפנפאני תפקיד ברור. אין זה אימפריאליזם איטלקי חדש, מן הסוג שמצא את סמלו בבניטו (סיף האיטלאם) מוסוליני, אין זה גם קאפיטליזם המשתדל לדחוק את רגליהם של אחרים. להיפך, איטליה מעוניינת למשוך חזרה למר-חב גם את ההון של אמריקה, בריטניה וצרפת, תוך תקווה שריכוז זה יתן בסחור-יתר גם להשקעות האיטלקיות.

ראש לרא שיניים. אדם הרוצה לה-שכין שלום במרחב ולהשביע באותה שעה את רצונם של גמאל עבד אל-נאצר ורועי, היה צריך להדאיג את ממשלת ישראל. אולם הפעם גם מנהיגי ישראל אינם מודאגים: הם יודעים כי מלחמתו של פנפאני היא חסרת-יכול לסכן גם את המדיניות הנוקשה של ממשלת ישראל.

הוא רק יכול להוסיף לה כבוד: ראש-ממשלה גוסס המבקר בישראל טוב יותר מאשר לא כלום. לכן מתפללת ממשלת ישראל שפנפאני לא יפול לפני שיצא לשלי-חות הברוכה וחסרת-התוכן.

מפלגות

הזיוף הגדול

הגילויים הפומביים על שיטת הבחירות הפנימיות במפא"י ועל אפשרויות הזיוף וההכשלה הטמונות בה (העולם הזה 1112), הדהימו הרבה יותר מאשר את יריבי מפא"י את חברי מפא"י עצמם. בסניפים השונים החלו להשמע רטינות, פקפוקים וחששות, אם אמנם לא ניצל הגוש את הפרצות הרבות בחוקת-הבחירות כדי להכשיל את יריביו.

השבוע זועק יונה כסה, לשעבר מזכיר מפא"י כללי וכיום מזכיר מפא"י בתל-אביב, הסניף לו יוחס ניצול בלתי-הוגן של שיטת הבחירות, כדי להגן על שמה הטוב של הדמוקרטיה המפא"יית. במאמר ארוך ומנומק ב"דבר" ניסה לסתום את הפרצות. אלא שהוא היה הוגן מדי לכסותן בשקרים ובהכחשות. משום כך לא הצליחו הסבריו ונמוקיו של כסה להעלים קיום פרצות, הם רק הצביעו עליהן ביתר שאת והבליטו אותן יותר.

הלשוון האחרת. נימוקו העיקרי של כסה להגנת על טוהר הבחירות-הפנימיות במפא"י היה: איש בתוך המפלגה לא עירער על שיטת-הבחירות ועל הבחירות. משמע שהכל בסדר. אמר הוא: "מצד הרוב המכריע של הסניפים ומקומות-העבודה לא נשמע ערעור כלשהו על סדרי הבחירות... לא בסניפים לא במקומות העבודה, לא בוועדות-הבחירות ולא מצד החברים לא נשמעה שום טענה או תלונה נגד הסדר זה" (של מסירת כר-טיסי-הבוחר לידי מזכירי-הסניפים).

נימוקים אחרים של כסה:

- אותה שיטה בה התגלו הפרצות לא היתה קיימת רק בתל-אביב אלא גם בחיפה.
- נכון שהיו הבדלים במודדי הקולות, ומועמד במקום אחד יכול היה להבחר בעשירית ממספר הקולות שהיו דרושים לאחר להבחר בסניף שני. אולם המודד הזה היה ידוע מראש ומי שהציג עצמו בסניף (המשך בעמוד 8)

מדיניות

ביקורו של גוסס

ישראל היא בית-קברות של מדינאים אשר מתו מות פוליטי. אחד המתים-החיים האלה, שרה-החוק הצרפתי של מיבצע-סיני, כריס' טיאן פינו, התהלך השבוע בתל-אביב, נאם נאומים. בצרפת אין איש ברחוב זוכר את שמו: אפילו יחוקאל הנביא לא יכול היה להחיות את העצמות היבשות של פינו וחבי ריו, שירדו לתהום הנשיה ביום שמתה הרפובליקה הרביעית, שהם היו קברניה. בחודש הבא עשויה ישראל לזכות לחתיה חדשה: במקום גזיה פוליטית יבקר בה אדם הנמצא עדיין רק בשלבי גסיסתו האחרונים. הגוסס: אמינטורי פנפאני, ראש ממשלת איטליה.

סכינים מושחזים. פנפאני, מנהיג המפלגה הנוצרית-איטלקית, יושב עדיין על ספסל הממשלה מסיבה פשוטה: אין למפלגתו מועמד אחר לתפוס את מקומו. לכן מסתפקים אויביו, חברי מפלגתו, בעקי-צות קטנות: הם מצביעים נגדו בהצבעות חשאיות, אך משתדלים להשאיר לו רוב של קול אחד או שניים בהצבעות חשובות.

פנפאני נושא מלמצוא חיזוק לעמדתו בתוך איטליה. לכן הוא משתדל לסייר בעולם, להתקבל בבירות זרות, לעורר מס-ביבו רעש דיפלומטי, ליצור את הרושם שהוא בעל יוומה בינלאומית כבירה. מסיבה זו ביקר לא מכבר במצרים (ראה עמודים 4-5). מסיבה זו יבקר גם בישראל.

חיבתו הפרטית של פנפאני לישראל נת-ערערה אמנם בוועידת פלורנץ, כאשר תקעה לו ממשלת ישראל סכין בגב, חיבלה במזיד בוועידה החשובה, בה קשר את כל כובד הפרסטיגיה הפוליטית שלו. הדבר כאב לפני-פאני כפליים מפני שכבר קודם לכן שילם את המחיר שדרשה ישראל עבור השתתפו-תה בוועידה: הזמנת גולדה מאיר לרומא.

אולם פנפאני אינו פגוי עתה לעריכת חשבונות כאלה. הוא זקוק לנצחונות מהי-רים. כי מימין ומשמאל כבר משתזזים אוי-ביו את סכיניהם. בשבוע שעבר ערך פיאטי-רו נגי בנאפולי ועידה של מפלגתו הסוצי-אליסטית-השמאלית, הכריז רשמית על היגת-קוטה מבריתה עם הקומוניסטים, כדי למ-שוך אליו את הסוציאליסטים האנטי-קומוניס-טים, שהם שותפיו של פנפאני בשלטון.

הוא מקוה ליצור אופוזיציה שמאלית כה גדולה ומרוכזת שאי-אפשר יהיה להרכיב ממשלה בלעדיה. ואילו קואליציה כזאת תק-רע לגורים את המפלגה הנוצרית של סנ-פאני, שחלקה ימני מאד.

הנשיא ואי-הנפם. הדחף הרעיוני לביקורו של פנפאני בישראל אינו עולה בקנה אחד עם שאיפות מנהיגי ישראל: להשכין במרחב שלום שיתקבל על דעתם

הטובה ביותר
לעקרת ההית

במשאל שנערך ע"י "ידיעות אחרונות" ומויין ע"י המכון למחקר חברתי שימושי ובחסותו האדיבה של מר חיים לבנון ראש עיריית תל-אביב-יפו